Com més en tens, més en vols

L'Spar Citylift Girona és a 40 minuts d'accedir a una semifinal europea en el seu tercer any com a equip FIBA
La victòria a Istanbul és un argument de pes, però el Galatasaray exigirà el millor de l'equip i de Fontajau

Fontajau, escenari de gestes i també d'algun disgust, torna aquest vespre a capitalitzar el bàsquet FIBA. L'Spar Citylift Girona és a 40 minuts de classificar-se per a una semifinal europea, una fita difícil de situar entre la llista d'objectius per assolir quan al setembre es va posar en marxa el curs 2017/18. Una fase regular i dues eliminatòries després, és possible perquè l'equip gironí va ser capaç de tombar tot un equip d'Eurolliga –de fet, el campió de l'Eurolliga 2014– a domicili. D'Istanbul, l'Uni en va sortir amb 3 punts d'avantatge (62-65). Però, per sobre de tot, en va tornar amb una il·lusió majúscula i amb el convenciment de ser capaç de fer-ho.

La progressió no s'atura. Una vegada a quarts i havent guanyat el primer duel, poder disputar les semifinals deixa de ser un horitzó llunyà i esdevé un estímul poderós. La temporada passada l'equip gironí es va quedar en l'eliminatòria de 8. Ara ja l'ha superada i té les semifinals a la punta dels dits en la seva tercera temporada en competició europea, ja que s'hi va estrenar en l'Eurolliga 2015/16 com a premi per haver guanyat la Lliga Femenina.

Començar de zeroÉs tan evident que tres punts no són res que no cal insistir-hi. Això sí, val més tenir-los a favor que en contra. Però l'equip gironí, que a Turquia va ser superior en termes grupals, sap que l'argumentari del Galatasaray és tan ampli que fa basarda constatar que fa set dies només quatre jugadores van fugir de la mediocritat general. Una, Allie Quigley, ho va fer tot el partit. Dues més, Kobryn i Alben, amb una certa continuïtat. I Dubljevic, només en uns minuts de l'últim quart.

Fa basarda pensar què pot fer Kaela Davis, una anotadora de primer nivell (16,2 punts en quatre partits d'Eurolliga) que no va anotar en l'anada. O que Dubljevic (15,1 en l'Eurolliga) i Petronyte (13,4) es quedessin en 11 i 2. O els 62 punts en un equip que en feia 70 en la màxima competició. Per descomptat, algunes coses devia fer bé l'Uni per guanyar –treure-li el rebot i el ritme, molt vinculats tots dos conceptes, va ser fonamental– i és segur que les haurà de repetir.El ritme i les pèrduesMarina Majkovic, bona deixeble del seu pare, es va passar moltes fases del partit d'anada reclamant control, joc a 24 segons i poca transició que no fos amb avantatge. Si volia desgastar la defensa de l'Uni, devia comprovar que, fora de la inspiració de Quigley, no era un camí d'èxit.

Majkovic va mostrar que està als antípodes d'Èric Surís i de l'Uni. Al tècnic gironí no li importa tant concedir alguna pèrdua per voler córrer. No penalitzen tant com les que són a primera línia atacant cinc contra cinc, però les 27 d'Istanbul van ser la taca en l'expedient gironí.

L'Uni ha de córrer, i ho farà. Tenir transicions a partir del rebot de qualitat i de la recuperació acaba dotant de més fe la defensa en línia de passada i fluïdifica l'atac cinc contra cinc. És un procés de retroalimentació que sol acabar amb victòria. Si també funciona contra un rival com el d'avui, el dipòsit de l'ambició quedarà ben curull.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 07-03-2018 Pàgina 16

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1352607-com-mes-en-tens-mes-en-vols.html